

ZMRZLÍ

Transportní letoun C-130 se ve výšce 10 000 metrů nad zemí vzpínal proti neviditelným vírům, které kroužily kolem něj.

Letadlo, známé spíše jako Hercules, bylo hlavním tahounem vojenského letectva, avšak na takový výprask, jaký dostávalo právě teď, stavěné nebylo.

Zlovlná bouře se zjevila z čistého nebe. Letadlo zasypával sněh a dusil čtyři výkonné motory – z nichž jeden byl po zásahu rakety stále v plamenech – takže stroj kvapně ztrácel rychlost i drahocennou výšku. Bezútěšná pevnina Antarktidy vábila pasažéry Hercula do své mrazivé náruče.

Uvnitř dva dvanáctiletí chlapci, Toby a Pete, svírali bezpečnostní pásy připevněné ke svým sedačkám a klouby na rukou jim zbělely, jak sebou letadlo házelo. Všechny předměty, které nebyly připevněné, vyletěly do vzduchu – a zůstaly tam, vznášely se v podivném stavu beztlíže, jak se všechno řítilo střemhlav vstříc zemi.

Toby si pomyslel, že určitě začne zvracet. Z bezpočtu dokumentárních filmů, které viděl v televizi, si zapamatoval termín „parabolická dráha“: NASA nechala letadla padat k zemi, aby napodobila nulovou gravitaci. Těm letadlům se láskyplně říká „Dávivé komety“. A přesně takový měl teď pocit, cítil, jak se mu zvedá žaludek. Také se mu vybavilo, že podle toho, co viděl, by je mělo čekat asi 40 sekund toho odporného pocitu, než letadlo narazí do země. A přes všechno, co se během tohoto týdne seběhlo, si byl docela jistý, že tohle nepřežijí.

Všechny tyto myšlenky proletěly Tobyho hlavou během vteřiny. Trhnutím otevřel sponu na svém bezpečnostním pásu a vznesl se do nákladového prostoru právě tak, jak to viděl u astronautů v televizi. Pete sledoval, jak Toby zvolna odplouvá vzduchem, a také si rozeplnul pás, aby se k němu přidal. Toby, který nedokázal přesně ovládat své pohyby, se vznášel vzhůru nohama a převrácená perspektiva ho mátl ještě víc.

Třicet sekund do nárazu...

„Musíme otevřít dveře na zádi,“ řval Toby do obludného hučení turbovrtulových motorů Allison.

Pete se horečně rozhlížel: „Má to automatické otevírání. A to je v kokpitu.“

„Krucí!“ vykřikl Toby.

Oba věděli, že nemají čas na to, aby se probjovali do opevněné pilotní kabiny a vypnuli autopilota.

Dvacet pět sekund.

Toby se kopnutím odrazil od přepážky a prudce se vznesl do zádi letounu. Ustálil se, jak letěl kolem palet, které na místě přidržovaly plátěné popruhy. Věděl, že jakmile otevřou dveře, palety se zásobami jim způsobí další potíže.

Pete se pokoušel pomocí rukou plavat vzduchem, ale místo toho se jen marně točil na místě.

Toby na něj zakřičel: „Já tohle nedokážu! To je tvoje specializace!“

Pete napřáhl ruku a přidržel se popruhů u palet, aby se zastavil.

„Odpal dveře a využij palety, abys vyskočil ven,“ volal na něj Toby.

To je s létáním ten problém; jde to těžko, když padáte. Potřebujete odrazový můstek, abyste se prodrali vzhůru. I když máte

superschopnosti, fyzika vám stejně bude pořád do všeho strkat ten svůj všetečný nos.

Dvacet...

Pete se namáhavě vyškrábal k Tobymu. Oba chlapci se nohama zapřeli o palety, napjatí a připravení k akci.

Pete si sundal brýle – už dávno se poučil – a zaměřil se na dveře nákladového prostoru, které se otevíraly pod zadní částí Hercula jako čelist.

BUM! Z očí mu vyletěl koncentrovaný paprsek modré energie a rozmetal dveře nákladového prostoru na pokroucené kovové úlomky. Do letadla vnikl mrazivý vzduch.

Náhlá ztráta tlaku vyrvala obsah letadla ven rychlostí, z níž trnuly zuby. Palety se jim zhouply pod nohama a vystřelily i s chlapci do vánice. Setrvačnost je tiskla naplocho k bednám, ale oba kluci věděli, že se od nich musejí odpoutat, jinak se zkrátka spolu se zbytkem letadla rozbijí o zem.

Zapřeli se s využitím i té nejmenší částičky své zbývající síly – a náhle zjistili, že letí vzhůru, pryč od letadla a jeho nákladu zásobovacích palet...

A vstříc rozeklaným horám!

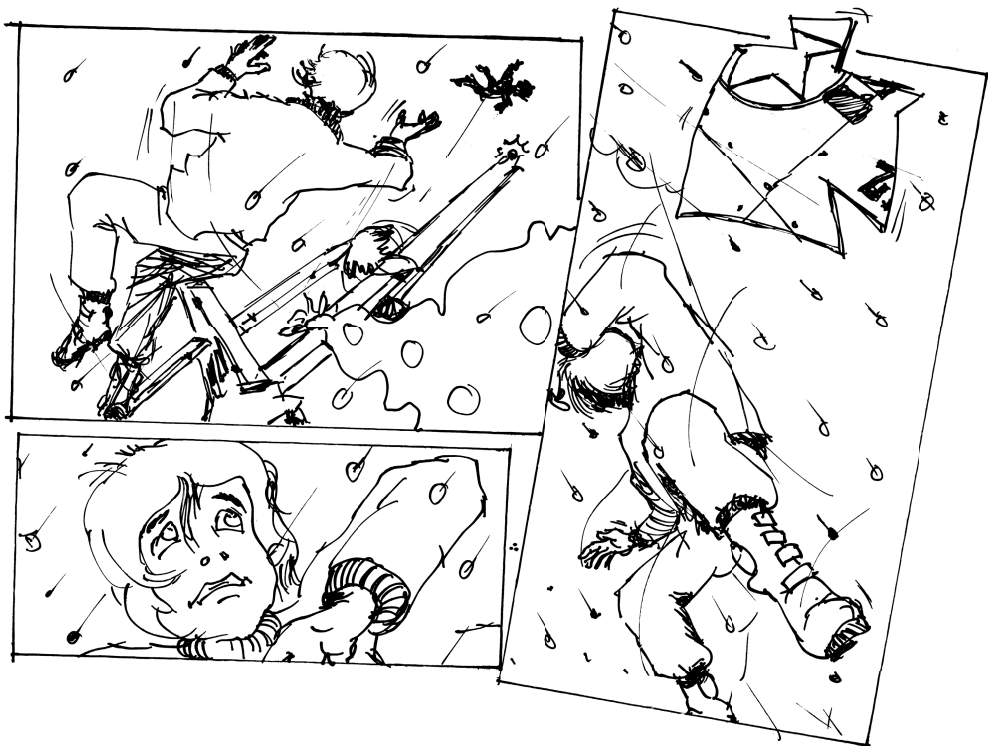
Vzlétli přesně ve chvíli, kdy Hercules prudce narazil do skály. Pete při vnitřním odpočítávání nevzal v úvahu fakt, že země se jim zvedala v ústrety ve formě Transantarktického pohoří.

Letoun Hercules explodoval a změnil se v jasně oranžovou ohnivou kouli. Dvacet palet letících volným pádem narazilo do toho pekla jen o pár vteřin později. Toby téměř cítil, jak mu plameny olizují paty, ale přinutil se letět rychleji a vymrštil obě paže před sebe pro případ, že by to pomohlo. Koutkem oka zahlédl Peta, jak se naklání dolů, aby ohnivě kouli uhnul z cesty. Toby neztrácel čas a připojil se k němu.

Opisovali v letu oblouky nahoru a dolů, což by armádní han-
týrka označila jako „manévr jojo“. Během pár sekund se pod
nimi objevila strmá úbočí hor pokrytá ledem a Hercules jim
zmizel v bouři.

Zprudka se do nich zakousl chlad a odsával Tobymu ener-
gii i přes několik vrstev termálního oděvu, který mu pokrýval
téměř každý centimetr těla. Věděl, že nemá na vybranou. Musí
pevně přistát na svahu, jinak riskuje, že z nebe spadne a zby-
tek cesty se bude kutálet dolů. Rychlý pohled mu potvrdil, že
Pete myslí na totéž.

Toby se přetočil, takže už nemířil ke skále po hlavě. Zpomalil
a z výšky posledního metru doskočil na zem. Dopadl na všech-
ny čtyři, aby udržel rovnováhu, a spustil se na kolena a lokty.

Pete přistál hned vedle něj. Neodbytná vánice už je stačila pokrýt vrstvou námrazy.

Pete drkotal zuby. „To... byla ale nová zkušenost, co?“

Než mohl Toby odpovědět, jeho pozornost upoutal lomoz. Oproti kvílení větru zněl hluboce jako basa. Země pod nimi se otřásla. Se záchvěvem děsivého poznání obrátil Toby pohled ke svahu nad nimi.

Planoucí trosky letadla sjížděly po srázu dolů a s každou vteřinou nabíraly na rychlosti.

„Pozor!“ vyjekl Toby.

Neměl čas odstrčit kamaráda stranou ani dostatek síly, aby znovu vzlétl. Mohl pouze z posledních sil uskočit stranou.

Dopadl na zem, obličej se mu zabořil do sněhu a svět kolem něj se otřásal, jak se pokroucený hořící vrak prohnal okolo jako utržená lokomotiva. Zůstal ležet nehybně a několik sekund poté na něj padl menší úlomek vraku, který se odrazil od jeho ochranného oděvu. Toby si byl jistý, že kdyby na sobě neměl několik vrstev, zubatá střepina by ho rozpárala.

Země se přestala otřásat a prudký vítr zaskučel o něco silněji. Toby se zdvihl a divoce se rozhlížel.

Pete byl pryč.

„Pete! Kde jsi?“

Zmocnila se ho panika, která přemohla i pronikavou zimu. Škobrtal kupředu.

„Pete! Prosím!“

Rozhlédl se s beznadějí a pak klesl na kolena. S veškerým sebeovládáním si zakázal brečet. Slzy by mu totiž v minus 50 stupních Celsia na očních bulvách zamrzly a nepochybně by oslepl.

Pokud letadlo do Peta narazilo, pak je určitě mrtvým. Rejstřík Petových současných superschopností ho nemohl nijak zachránit před tím, aby ho rozdrtilo plápolající letadlo.

Mrtvým. Možná stejně jako Lorna, Emily... a jeho matka.

Toby ty černé myšlenky setřásl a zhodnotil svou vlastní situaci. Byla skoro stejně krutá. Nachází se dva tisíce mil od nejbližší civilizace, která leží až na jižním výběžku Argentiny, a je uvězněný na zasněženém štítu hory ve výšce přes tisíc stop. Vichr silný jako uragán hrozí, že ho odnese, pokud by se jen odvážil znovu vzlétnout – a ani na to nemá sílu.

Jeho nejlepší kamarád je pravděpodobně mrtvým. Jeho sestru a její kamarádku chytili a matku drží v zajetí šílenec – nevýslovně zlý ničema, který ve Spojených státech zdemoloval základnu Fort Knox.

A zdá se, že Toby je jediným, kdo teď může zachránit svět před katastrofou.

Vykládejte mu něco o mizerném týdnu.

Toby v duchu probíral, jak jim posledních sedm dní proměnilo život víc, než by si kdy dokázali představit. V jediném okamžiku se on a jeho kamarádi změnili z teenagerů v superhrdiny. Surově to z nich servalo nevinnost jejich mládí.

Vše se změnilo toho dne, kdy náhodou narazili na zdroj svých mimořádných schopností...